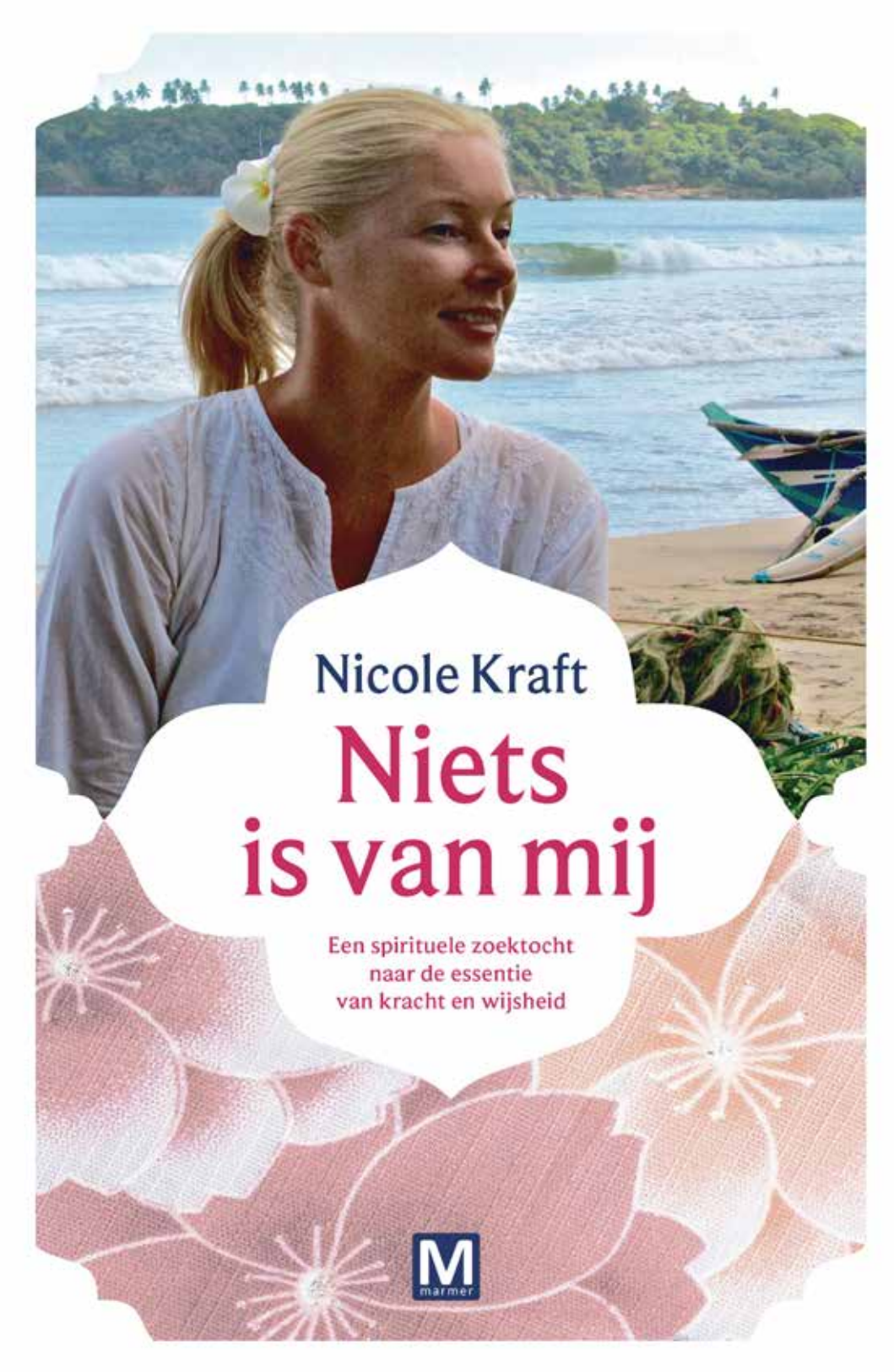

Nicole Kraft

Niets is van mij

Een spirituele zoektocht
naar de essentie
van kracht en wijsheid

Nicole Kraft

*Niets is
van mij*

Voor Amma, Kumi en Carminie

Deel I

1

Nahijgend van alle ellende plof ik in de stoel, adrenaline giert door mijn bloed. Ik grijp de armsteunen vast, strek mijn armen en duw mijn schouders naar achteren terwijl ik mijn voeten veranker in de vloerbedekking. Ik zuig zo veel mogelijk lucht naar binnen waardoor mijn borst en buik zwellen. De spanning in mijn trillende benen kruipt naar boven, tot aan mijn bilspieren. Ik zie sterretjes, maar blijf mezelf als een plank tegen de rugleuning drukken tot ik bijna uit elkaar spat. Ik spuug de lucht uit mijn lijf.

‘Zo is het wel genoeg, Kraft’, fluister ik.

De noodgreep heeft geholpen. Terwijl mijn hartslag daalt, kijk ik om me heen en realiseer ik me waar ik terechtgekomen ben. Mijn stoel blijkt heel veel knopjes te hebben. Wat als ik op dit knopje druk? vraag ik me af. Daar ga ik, helemaal naar achteren zonder dat er protest komt. En dit knopje? Mijn rug wordt warm. En dit? Nu beginnen er kaboutertjes met hun voetjes in

mijn versteende rug te trappelen. Ik voel vanuit mijn buik zo-
waar een puntje geluk opstijgen.

‘Mag ik u een drankje aanbieden?’ vraagt de stewardess terwijl ze een dienblad met gevulde glazen voor me houdt. ‘Champagne? Witte wijn?’

‘Niet doen, Kraft, wat hadden we afgesproken? Voorlopig geen alcohol’, preken de stemmetjes van mijn geweten.

‘Of een glaasje verse sinaasappelsap?’

Na een lichte aarzeling omklemmen de toppen van mijn duim, wijs- en middelvinger de slanke steel van het hoogste glas op het dienblad. Belletjes prikken in mijn neus.

Ik leg mijn voeten op het bankje van dit knusse minihuis-kamertje helemaal voor mij alleen, in de first class van Etihad Airways, op weg van Brussel naar Abu Dhabi. De belletjes duwen de laatste resten stress uit mijn bloedsomloop.

Het is mijn eigen schuld. Ik had naar mijn goede vriend, de kilometervreter, moeten luisteren toen hij gisteravond laat belde terwijl ik de laatste spullen inpakte.

‘Wees op tijd, want het is een chaos bij het vliegveld. Ze werken daar aan de weg, twee van de vier rijstroken zijn dicht. Je doet zestig minuten over zes kilometer asfalt.’

‘Luister,’ antwoordde ik, ‘ik vertrouw op die shuttle. Lief dat je belt, maar maak je geen zorgen. Ik spreek je over een halfjaar weer.’

‘Ben je er klaar voor, Kraft?’ vroeg ik hardop aan de enige persoon in de kamer.

‘Natuurlijk ben ik er klaar voor.’ Ik stopte de laatste T-shirts en een flesje muskietenspray in de koffer. En alles wat ik gekregen had. Familiefoto’s in sleutelhangers, een kleine uitschuifpen om mijn dagboek mee vol te schrijven, een Zwitsers zakmes om een bierflesje mee te openen of een varken mee te doden, knuffels

en tekeningen van neefjes en nichtjes, met gele zonnen, vliegtuigen, bruine poppetjes en olifanten.

Of ik een olifant voor hem mee terug wilde brengen, had mijn neefje van vier gevraagd. Een echte.

‘Waar moet die dan gaan wonen?’ had ik hem met vochtige ogen geantwoord. Mijn hand was door zijn spierwitte haren gegaan.

‘Gewoon, in de kerk bij ons in de straat. Die is toch leeg. Daar mag hij wel wonen.’

Met een zucht vol emotie duwde ik het deksel van mijn koffer naar beneden en ritste de twee delen aan elkaar.

Ruim na middernacht lag ik in bed te wachten op de ochtend. Waarom was dit afscheid zo heftig? Het is niet de eerste keer dat ik op reis ga in mijn eentje. Maar deze keer is anders. Ik heb mezelf een halfjaar gegeven om het antwoord te vinden op maar één vraag: wat ga ik in godsnaam doen als ik straks weer thuis ben?

Dit wachten, de duisternis ervan maakte me onrustig, angstig. Moest ik dit wel doen? Hoe zou het aflopen? Mijn t-shirt plakte op verschillende plaatsen aan mijn lichaam vast. Misschien was dát het, was ik bang dat ik er niet uit kwam. Dat ik over een halfjaar terug zou zijn zonder te begrijpen waarom ik zo nodig weg had gewild. Voor het eerst in mijn leven wist ik niet meer hoe ik de draad moest oppakken, terwijl dat altijd zo vanzelfsprekend was geweest, zoals het waaien van de wind. *I go where the wind blows*. Die wind was alle kanten op gewaaid en ik was altijd meegegaan, gedreven door nieuwsgierigheid en enthousiasme. Twee eigenschappen die me tijdens elk nieuw avontuur iedere keer moeiteloos overeind hadden gehouden en me successen hadden opgeleverd. De wind had mij van de wereld van de mode naar de wereld van de reclame

gedragen. Had mij naar een ander continent geblazen, waar ik in een ontwerpstudio in Sydney was beland. Na drie jaar was ik op de wind weer terug naar mijn eigen land gevlogen, waar een wereld in de mobiele telefonie zich voor mij had geopend. Een klein briesje was opgestoken en ik was expert op IT-gebied geworden. Maar al snel was het weer gaan waaien en was ik door de deuren van een Business Center gerold. Ik had om me heen gekeken en had besloten de onroerendgoedbranche te gaan verkennen.

Vijf jaar geleden dacht ik dat de wereld van het zelfstandig ondernemen in de horeca mijn roeping was. Een wens die was begonnen in Australië, het land van vroeg opstaan om, voor je naar je werk gaat, eerst vijftientig baantjes te trekken, of tien kilometer te gaan hardlopen, of de golven van de zee te berijden, staande op een plank. Kortom, het land van een gezond lichaam door beweging én gezonde voeding. Dat was helemaal mijn ding. Toen de wind mij weer had opgepakt bij het Business Center en had afgezet voor de deur van een perfecte locatie in mijn 'eigens-te' Maastricht, die ook nog eens te koop bleek te staan, ben ik zonder aarzeling het avontuur aangegaan en begon ik mijn eigen cateringbedrijf met als doel de kroketten en bitterballen te vervangen door geitenkaas en gegrilde paprika's. Het concept sloeg aan. Maar zonder dat ik het in de gaten had, was ik al snel zeven dagen van de week aan het werk. Het succes heeft zijn tol geëist. Ik heb de batterij van mijn lichaam volledig leeggezogen. En vier maanden geleden heb ik met pijn in mijn hart de zaak verkocht; de wind was gaan liggen, de inspiratie verdampt.

Ik lag dus in de duisternis naar het plafond te staren en vroeg me voor de zoveelste keer af of het allemaal wel goed zou komen wanneer ik weer terug zou zijn in het echte leven. Moeizaam tilde ik mijn armen omhoog om ze boven mijn hoofd op het

kussen te laten vallen. Ik wilde niet meer nadenken, ik was te moe, te uitgeput. Op dat moment sprongen de mannetjes van mijn geweten overeind. Van zieligdoenerij en zelfbeklag moeten ze niets hebben.

‘Echt waar?’ riepen ze. ‘Ben je na vier maanden niksen nog steeds moe?’

De stemmetjes die aan mijn geweten knagen. Ik noem ze liefkozend ‘de Kraftjes’, maar ze zijn allesbehalve lief. Ik probeer ze regelmatig van mijn schouders te meppen. Het lukt nooit. Ze doen hun mond open op momenten dat ik ze niet wil horen. Soms luister ik, soms niet, maar ze hebben altijd gelijk.

Ze zijn met z’n vijven, mijn Kraftjes, en stuk voor stuk specialisten op terreinen waar ik wel wat ongevraagd advies kan gebruiken als ik ze moet geloven. Ik ben dus constant in de leer bij ijver, discipline, eerlijkheid, deugdzaamheid en gerechtigheid. Kennelijk heb ik geen hulp nodig bij plezier, genot, passie of schaamteloosheid.

Inderdaad, ik heb absoluut geen hulp nodig bij het hebben van genot. De Kraftjes zwijgen terwijl het laatste slokje champagne over mijn tong naar beneden glijdt. Met een druk op het knopje geef ik de trappelende kaboutertjes een pauze.

Ik zit bij een raam; het asfalt van de start- en landingsbanen ligt mooi strak en kaarsrecht te glimmen in de zon. Dat kan niet gezegd worden van het asfalt op weg naar het vliegveld. Krap een uur geleden zat ik nog in de taxirit *from hell*.

Na de slapeloze nacht en liters koffie om de tijd en de kater van de laatste rondjes met mijn familie en vrienden te doden stond ik vanochtend om halfnegen in de ochtendzon te stuiteren op de stoep door te veel cafeïne en te vloeken van ongeduld. De taxi was al een kwartier te laat!

‘Dit is geen goed teken’, hadden de Kraftjes gehakkeld.

Na nog eens vijftien uiterst trage minuten had ik ik de moed al opgegeven dat ik überhaupt mijn vliegtuig nog zou halen. Zonder file of andere natuurrampen zouden we al minimaal vijfenzeventig minuten onderweg zijn. Maar ineens kwam er een zwarte auto de hoek om gescheurd. Jankende banden trokken een dubbele zwarte streep op het asfalt.

‘U bent te laat’, was het enige dat ik uit mijn keel kon persen toen ik het rode hoofd van de chauffeur zag. In zijn taxi bleef mijn blik gefixeerd op de cijfers van de klok op het dashboard. Eenmaal op de autoweg richting zuiden verbrak de chauffeur de stilte. Hij keek me aan en stelde de enige relevante vraag van dat moment: ‘Hoe laat moet je uiterlijk bij de incheckbalie zijn?’ Ik keek hem aan. Als blikken konden doden, hadden we op dat moment in de vangrail gezeten.

Met een vriesvakstem antwoordde ik heel zacht en heel kalm: ‘Over achtenvijftig minuten.’

Na een stuk of wat verkeersovertredingen om de file te ontwijken scheurden we anderhalf uur later het parkeerterrein van het vliegveld op en kwamen tot stilstand op de eerste de beste parkeerplaats voor gehandicapten. De arme man had zijn uiterste best gedaan om mij zo snel en efficiënt mogelijk ter plaatse af te leveren. En we zijn niet omgekomen, dat moet gezegd worden. Maar toen ik uit de taxi stapte, trilden mijn benen en moest ik me vasthouden aan de hendel van mijn koffer om niet om te vallen. De vertrekhal was gelukkig maar een zebrapad verwijderd van de gehandicaptenplaats.

Ik heb het gehaald, ik ben er, het kan nog!

De automatische deuren schoven met een zoevend geluid uit elkaar, koele lucht stroomde naar buiten. Ik stapte de kou in en daar, boven de menigte, zag ik mijn vlucht op het elektronische bord staan. De laatste twee woorden van de regel knipperden: Flight EY58, NOW BOARDING.

Shit, inchecken bij balie nummer tien. Mijn hoofd zwaaide naar links: balie nummer vier, drie enzovoort. Ik hoorde mijn gympen piepgeluidjes maken toen ik een kwartslag naar rechts draaide. Balie nummer tien was helemaal aan het eind: shit, shit, en nog eens shit!

Buiten adem knalde ik mijn koffer tegen de incheckbalie aan en zag twee dames die de boel aan het opruimen waren. Een van hen hield een telefoon tegen haar oor gedrukt. Ze keek mij aan: 'Bent u mevrouw Kraft?'

Ik knikte heftig. 'Ja ja, dat ben ik. File, sorry, sorry.'

Haar gezicht klaarde op: 'U bent precies op tijd, want deze vlucht is zojuist vol geraakt. Wij gaan u...'

'Wat! Jullie hebben mijn stoel verkocht aan de eerste de beste oetlul', begon ik te schreeuwen.

De grondstewardess bleef mij echter vriendelijk aankijken, alsof er niets aan de hand was.

'Wij gaan u iets anders aanb...' probeerde ze haar zin af te maken.

'Maar ik ben verdomme bijna omgekomen onderweg hier-naartoe', raasde ik door als een kip zonder kop. 'En als ik deze vlucht niet haal, mis ik mijn aansluiting naar India', ging ik verder. De opgekropte spanning van de afgelopen uren kwam als braaksel uit mijn mond. Toen ik klaar was nam de jongedame daarentegen nog steeds vriendelijk en met stoïcijnse kalmte het woord.

'Ik begrijp het, maar als ik even mag uitpraten, wij gaan u upgraden naar first class.'

Ik wilde ter plekke een gat graven om in te verdwijnen.

Haar vingers vlogen over het toetsenbord terwijl ik mijn koffer aan de andere vrouw toevertrouwde.

'Hier is uw vip-instapkaart. En nu mag u rennen naar de gate, anders vertrekken ze alsnog zonder u.'

‘Vip? Hoe werkt dat?’ vroeg ik nog in paniek, maar ze wees al met haar arm in de richting waar ik naartoe moest sprinten. De Kraftjes straffen me door het opgefokte liedje van Herman van Veen te zingen, nee, te schreeuwen: ‘We moet rennen, springen, vliegen, duiken, vallen, opstaan en weer doorgaaaaan. We kunnen hier niet blijven, we kunnen hier niet langer blijven staaaaan.’

Midden in het refrein zag ik een bordje met *vip* erop, en ik zwaaide wat onzeker met mijn instapkaart richting de dame in uniform die erbij stond. Met haar ene hand wenkte ze mij, in haar andere hand had ze een walkietalkie waar ze één klein woordje in sprak.

‘Ja, hierheen, mevrouw Kraft. We nemen de korte route’, zei ze terwijl ze het hekje naast de enorme rij wachtenden opende om mij erdoor te laten. Ik sprong bijna in haar nek van vreugde. Via de slurf bij de ingang van het toestel aangekomen, kwam de ultieme verrassing. Normaal gesproken word ik op die plek met een handbeweging rechtsaf gebonjourd richting *cattle class*. Maar nu niet. De stewardess zag mijn ‘*very important* instapkaart’, nam onmiddellijk mijn handbagage over en schoof het mysterieuze gordijn aan de linkerkant open om me met zachte hand naar mijn verblijfplaats te begeleiden.

Ik stapte een andere wereld binnen. Geen druk gedoe, het was er aangenaam rustig. De verlichting was gedempt, het rook er naar mijn vriendin Coco. Hier geen rijen krappe stoelen, maar een beperkt aantal huiskamertjes verpakt als cocons.

2

Lig ik lekker te soezen in een ander universum, ver weg van de aarde, voel ik opeens een klap tegen mijn schedel!

‘Wakker worden, slaapkop, we zijn er’, hameren de Kraftjes.

Met opengesperde ogen schiet ik zowat uit mijn stoel, klaar om in een of andere actie te komen. Waar zijn we? Meteen knijp ik mijn ogen weer dicht tegen het felle licht van de cabine. Ik druk mijn gloeiende gezicht tegen het koude glas van het raampje naast mij. Het beeldscherm voor me geeft onze positie, de tijd en de afstand tot onze bestemming aan. Ik weet weer waar ik ben. Buiten zie ik het glinsterende oppervlak van de Arabische Zee als een lichtgevende deken onder de volle maan dichterbij komen.

India, here I come.

Ik heb ervoor gekozen om mijn reis te beginnen in India. Waarom India? Vanwege het exotische aura, de rituelen van het boeddhisme, de archetypische goden en godinnen van het

hindoeïsme, als inspiratiebron om een begin te maken met mijn pad naar persoonlijke verandering en innerlijke rust.

Mijn eerste stop is Amma's ashram. Hoewel ik een aversie heb tegen het leven in een commune, geen volger ben van wie dan ook, ga ik nu een hele maand in een commune leven bij een goeroe die aanbeden wordt. Ik ga het doen omdat ik ver weg van mijn vertrouwde, westerse omgeving wil zijn. Om mijn leeggelopen batterij op te laden met spirituele energie. Misschien leer ik daar wel de fijne kneepjes van het mediteren. Ik zie mezelf al zitten in perfecte lotushouding tussen andere spirituele zoekers. Heel rustig, met een kaarsrechte rug, in opperste staat van gelukzaligheid, liefde gutst uit mijn lijf. Misschien raak ik wel verlicht!

'Madam is weer aan het fantaseren? Van stresskip naar een heilige, toe maar', roepen de Kraftjes op een toon waar het sarcasme vanaf druipt.

Inwendig moet ik lachen als ik terugdenk aan gisteren, het laatste afscheidsfeestje. Een picknick in het stadspark.

'Geen cadeautjes', had ik nog gezegd, maar Evelien vond dat ze mij dit niet mocht onthouden. 'Hier, pak aan.'

'O! Een boek, leuk', zei ik nadat ik het papier eraf had gescheurd.

'Niet zomaar een boek, lieverd, dit boek gaat over jou.' Haar hele gezicht glunderde.

Ik keek naar de titel: *Eten Bidden Beminnen*.

'Schat,' zei ik wat beteuterd, 'je snapt toch wel dat ik even niets met eten te maken wil hebben.'

'Dan sla je dat deel maar over.' Ze gaf me een stevige knuffel en keek me toen resoluut aan. 'Lezen!' was haar bevel.

Ik legde de dikke pil naast het plaskokertje voor vrouwen. Een hilarisch cadeautje van mijn broer. Het ziet eruit als een

soort frietzakje van papier, maar dan ook open aan de onderkant. Hij vond dat ik er in India maar eens gebruik van moest maken tussen al die viezigheid. Kon ik ook eens aan wildplassen doen: *Urinelle – maakt het voor vrouwen mogelijk om in staande positie eenvoudig en hygiënisch te urineren*, stond er in kleine lettertjes op de verpakking.

Niet veel later hing Lotte om mijn nek. Ze gaf me een pakje, met dezelfde afmetingen en dezelfde dikte. ‘Dit boek moet je lezen voor je vertrekt. Moet, moet, moet.’

‘Goh, Elizabeth Gilbert, ken ik niet. Heb jij het gelezen?’

‘In één ruk. Ik moest de hele tijd aan jou denken toen ik het las. Deze vrouw is namelijk ook in haar eentje naar een ashram in India geweest. Ze heeft het daar heel zwaar gehad. Allemaal waargebeurd, echt geweldig! Ik ben zo trots op je.’

‘Ik moet nog gaan, bedankt.’

‘Ach liefje, maak je geen zorgen, het komt allemaal goed, lees het nou maar.’

Ik legde het boek onder de boom boven op het eerste exemplaar. Nog geen kwartier later liep Maartje me met uitgestrekte armen tegemoet. Ze hield een pakje vast, met dezelfde afmetingen en dezelfde dikte. Ik zag het meteen.

‘Lieve schat, moet je luisteren’, begon ze haar betoog.

Mijn hand ging omhoog. ‘Stop maar! Het is een boek. Het eerste stuk gaat over eten, dat sla ik over, en dan gaat de vrouw naar een ashram in India. Ze heeft het daar heel zwaar, maar het komt goed, zoiets?’

‘Je hebt er kennelijk alleen maar over gehoord’, zei ze. Maartje was nooit makkelijk van haar stuk te brengen.

‘Hierbij verplicht ik je om dit boek te lezen van de eerste tot en met de laatste bladzijde. En ja, zij krijgt het zwaar in die ashram, maar dan gaat ze naar Indonesië en ontmoet ze de liefde van haar leven. Het is waargebeurd, en dat is wat wij jou ook gun-

nen, lieverd, een fijne vent. Jij gaat van India naar Sri Lanka, daar hebben ze vast ook lekkere mannen. Heb je al condooms gekocht?’

Maartje denkt dat ik niet gelukkig ben, en dat steekt ze niet onder stoelen of banken.

‘Ik weet niet of het je interesseert,’ antwoordde ik, ‘maar ik ga naar Sri Lanka om het met lekkere olifanten te doen, weet je nog. Trouwens, je weet toch dat ik even geen trek meer in de liefde heb?’ Ze had een gevoelige snaar geraakt, ik voelde boosheid bij me opkomen.

‘Je hart is in de vuilnisbak gegoooid door die eikel wiens naam wij niet meer noemen. Ik ben blij dat je de zaak hebt verkocht, nu kun je weer een beetje gaan leven.’

‘Drie keer, Maartje, drie keer achter elkaar ben ik belogen en bedrogen. Drie eikels.’ Hoe komt het toch dat ik telkens weer vol voor de foute man ga? Het waren lekkere kerels, strak in hun vel, met een stevige babbel, op zoek naar een schoot waar ze konden schuilen. Vluchtelingen waren het, gelukzoekers, en ik liet me in mijn eigen onnozele naïviteit meeslepen in de illusie dat ze het voor mij deden. Ze wilden verdomme alleen hun driften, hun boosheid, hun angsten deponeren, de oplichters, en gingen er zonder omkijken vandoor als een stelletje angst-hazen. Wat koester ik mijn lege bed...

En vannacht, tussen mijn eigen lakens, kon ik de slaap niet vatten. De in alcohol gedompelde middag in het park zweefde door mijn hoofd. Ik vroeg me af hoe Elizabeth Gilbert haar ashram gevonden had. Ik zou het pas te weten komen na mijn eigen avonturen, want tijd om het boek te lezen had ik nu niet. Bovendien had ik alles al geregeld via mijn alwetende vriend Google.

Omdat ik niets wist over ashrams en goeroes, had ik hem in-geschakeld bij het zoeken naar een geschikte locatie. Ik vroeg

hem of hij wat ashrams in India kon laten zien. Hij vond er te veel. Ik zorgde voor criteria, waarop hij weer met andere suggesties kwam. Ik wilde niet naar het droge, drukke noorden, maar juist naar het groene zuiden, met de zee binnen handbereik. Van water word ik rustig. Volgens Google voldeed de zuidelijkste staat Kerala aan die criteria, maar er was nog steeds een overvloedig aanbod. Google vroeg me of ik naar een ashram wilde van een goeroe die nog in leven was.

‘Ja,’ zei ik, ‘ik wil er een ontmoeten die mij kan helpen met mediteren.’

Waarop mijn trouwe vriend reageerde met: ‘Zoektocht met enkele tientallen verminderd.’

De volgende vraag die hij me stelde was: ‘Wil je naar een mannelijke of een vrouwelijke goeroe?’

‘Alsjeblieft, geen kerel!’

Google had het laatste woord: een nog levende, vrouwelijke goeroe met een eigen ashram op steenworp afstand van de Arabische Zee in het groene zuiden van India: Mata Amritanandamayi, ofwel Amma, ofwel Knuffelmoeder. Bestemming bereikt!

Amma brengt haar kracht van onsterfelijke gelukzaligheid aan iedereen persoonlijk over met een omhelzing en een kus. Er staan foto's van haar op haar website. Een in witte sari gehulde kleine, donkere vrouw met een rond gezichtje en een glimmend ringetje in haar neus. Ze ziet er schattig uit.

De website gaf niet aan of Amma thuis was in de periode dat ik bij haar wilde logeren. Ik waagde het erop en schreef me in voor een logeerbezoek van een maand en was dolblij toen ik de e-mail ter bevestiging van mijn komst las.

Het is drie uur in de ochtend als we een duik maken om te landen op het zuidelijkst gelegen vliegveld van India: Trivandrum. Ik snak naar frisse lucht. Wanneer ik eindelijk naar buiten

loop, de trap af richting asfalt, word ik meteen gegrepen door de klamme hitte. Ik inhaleer de scherpe geur van uien en oude urine vermengd met opstuiwend stof en uitlaatgassen. Een cocktail waarvan ik bijna over m'n nek ga.

De uitlaatgassen zijn afkomstig van de bussen die af en aan rijden naar de aankomsthal. Jezus Christus, wat een herrie! De hal lijkt eerder op een volgepropt voetbalveld. Er zijn drie vliegtuigen geland en iedereen wil zo snel mogelijk richting paspoortcontrole. Ik sluit achteraan in de enorme rij wachtenden. Tergend langzaam schuifel ik vooruit. Een hele tijd later mag ik eindelijk mijn paspoort en visum laten zien aan de man in uniform die hoog boven me vanuit zijn glazen hokje op me neerkijkt. Een tactiek van de douane om je alvast nederigheid aan te leren voordat je zijn land binnenkomt. Inmiddels maakt dit spelletje geen indruk meer op me. Het liefst zou ik deze zogenaamde autoritaire slimmerik willen toeschreeuwen dat het ook wat sneller kan met die stempel, dat een vriendelijk gezicht beter bij hem past, als vertegenwoordiger van zijn land tegenover legale bezoekers die toch echt geen terroristische of anderzijds asociale trekken vertonen. Dat zie je meteen aan mij, niet dan? Maar zoals altijd als ik aan deze kant van de balie sta, plak ik een klein glimlachje op mijn gezicht en straal een en al rust en geduld uit.

'What is the purpose of your visit?' vraagt hij me.

Rust vinden voor mijn afgematte lichaam en gestreste brein, mediteren over mijn toekomst, over de zin van mijn bestaan!

'Vacation, sir', zeg ik. Dan hoor ik het verlossende geluid van de stempel waarmee hij mij, nog steeds chagrijnig, welkom heet in India. Waarom gedragen ambtenaren in deze functie zich overal ter wereld hetzelfde? Het lijkt wel of ze speciaal hiervoor zijn gekweekt.

Eenmaal langs het hokje van de douane word ik meegezogen in de stroom mensen richting bagageband. Alsof iemand me

een shot adrenaline heeft gegeven kom ik tot leven en vecht me met gekromde ellebogen door de massa, klaar om iedereen die me de weg verspert een hoek te geven. Als ik mijn koffer aan zie komen rollen, spring ik erop als een kat op een muis. Ik trek de hendel omhoog en strek mijn benen een voor een uit. Mijn voeten vinden een paar meter verderop vaste grond, mijn koffer volgt onmiddellijk. Buiten adem, duizelig en gedesoriënteerd vind ik eindelijk de uitgang en duw mijn koffer de Indiase nacht in. Buiten is het niet veel beter. Een krioelende mensenmassa achter een hek dat heen en weer getrokken wordt door gretige handen. Ik word gegrepen door een mollige Indiër.

'You need taxi, miss? I take you, yes?' Hij wacht niet op antwoord, rukt de koffer uit mijn hand en begint te verdwijnen in het gewoel. Ik schreeuw hem na: 'Stop, kom terug! Ik word opgehaald.' Ik gooi er een vloek uit en ren achter hem aan. In een flits zie ik mijn naam op een bordje in de handen van een jonge jongen. In paniek gil ik naar hem dat hij mij gevonden heeft, maar dat mijn koffer ervandoor is met iemand anders, en ik wijs in de richting van de dief die al uit mijn zicht verdwijnt. De jongen komt meteen in actie en weet mijn koffer uit de handen van de brutale Indiër terug te kapen.

'Thank you very much for rescuing my suitcase', zeg ik en buig diep voor hem zodat wij op ooghoogte contact maken.

'Yes, miss, we go to Amma now, yes?' Ik vind alles goed en volg mijn held naar zijn taxi. Hij luistert naar de naam Sampath. Mijn gevoel voor avontuur wint het van mijn moeheid. Opgewonden van nieuwsgierigheid kijk ik met gretige ogen naar de Indiase ochtend, die nog maar nauwelijks begonnen is, maar nu al gevuld is met leven, heel veel leven.

Eenmaal achter het stuur verandert mijn held in een motor-muis. Met één hand vastgeplakt op de toeter en met de andere in zijn glimmende haardos scheuren we over de overvolle,

onverlichte weg. Door een gat in het dashboard spuit ijskoude lucht recht in onze gezichten. Ik knijp mijn ogen dicht terwijl Sampath meezingt met een bandje waarop het hoge gejammer is te horen van een vrouw die duidelijk ten einde raad is.

Nergens zijn stoplichten of verkeersborden te bekennen. Ik zie vrachtauto's overvolle bussen inhalen in een bocht vlak voor ons. Een auto zonder voorruit en een heel gezin op een brommertje; vader achter het stuur, moeder achterop met een baby in haar ene arm en een korf in haar andere. Nog een jongetje staat tussen de benen van papa, zich stevig vasthoudend aan diens broekspijpen.

Iedereen voor zich en God voor ons allen, lijkt hier de algemene verkeersregel. Al toeterend en slingerend laveren wij door het verkeer terwijl de zon opkomt. Dan begint de voorruit te beslaan. Sampath wrijft met zijn hand een rondje, precies op ooghoogte, in de witte ruit. Hij kan er net doorheen kijken. Ik wil niet de wijsneus uithangen door hem te vertellen hoe die schuifjes werken zodat de koude lucht zich kan verplaatsen van het gat in het dashboard naar de blazers onder de voorruit. Dus begin ik zelf maar aan die zwarte dingetjes te sjorren, ze lijken wel vastgelijmd. Geduld is niet mijn sterkste kant, ik vloek in mijn moedertaal. Sampath draait zijn hoofd opzij en zegt: 'Yes, yes, miss, nog maar drie uurtjes rijden voordat we er zijn.'

Maar op deze manier komen we helemaal niet waar we moeten zijn. 'Kijk voor je, *please!*' Sampath wil langs de vrachtwagen vóór ons en begint aan een inhaalmanoeuvre. Er komt een bus aan rijden, recht op ons af. Ik grijp Sampaths mouw vast terwijl ik met opengesperde ogen in het felle licht van de aanstormende bus kijk. Mijn hart springt omhoog. Ik sluit mijn ogen en zet me schrap voor een frontale botsing. Als ik mijn ogen voorzichtig open, rijden we nog steeds. Ik voel mijn hart

weer op de juiste plek bonken en zie de kont van de vrachtwagen vóór ons. Er lijkt niets te zijn gebeurd!

Sampaths mondhoeken zijn omhoog gekruld.

'Yes, yes, miss, een grote bus.'

Hij heeft net op tijd kunnen afremmen, waardoor we vaart hebben geminderd en nu weer achter de vrachtwagen rijden. De bus heeft ons kennelijk niet geraakt.

Ik zeg niets meer en pak uit m'n tas een paar sokken die ik in het vliegtuig aanhad, steek mijn handen erin en begin zijn kant van de voorruit droog te wrijven. Zonnestralen dringen door het schone stukje voorruit, ik knijp mijn ogen tot spleetjes.

'Thank you, miss', glundert Sampath.

'Yes, yes, het is al goed. Kijk maar vóór je en waag het niet nóg een keer om een vrachtwagen in te halen!'

Als we de autoweg verlaten en een zijweg inslaan, ziet de wereld er in één klap heel anders uit. Dikke kokospalmen vol knalgroene bladeren staan trots langs de smalle wegen die ons van dorpje naar dorpje brengen. Kerels prijken op grote, roestige fietsen, vrouwen in felgekleurde sari's lopen langs de weg met bossen hout op hun hoofd. Boven de palmbomen strekt een knalblauwe lucht zich uit. Sampath draait zijn raampje open. Dan hoor ik het geluid van golven en snuif de zoute geur op die de wind meeneemt aan land. De Arabische Zee ligt voor ons, niets dan water tot aan de horizon.